

Władysława Alina Błachowicz - Kochańska urodziła się 9 listopada 1935 roku.

Po ukończeniu studiów pedagogicznych w 1958 roku, rozpoczęła pracę w szkole sanatoryjnej w Otwocku, którą kierowała Halina Semenowicz. Całe jej zawodowecie związane było z tą szkołą.

W końcu lat pięćdziesiątych wprowadziła ona w tutejszej szkole eksperymentalnie techniki Freineta. Od tej pory przez wiele lat była najbliższą współpracowniczką Haliny Semenowicz, szczególnie w zakresie stosowania nowych technik nauczania w myśl koncepcji pedagogicznej C. Freineta.

Od 1967 była zastępczynią Haliny Semenowicz, a po jej przejściu na emeryturę pełniła funkcję dyrektora szkoły sanatoryjnej. Oprócz swobodnej ekspresji słownej, stosowała w edukacji wczesnoszkolnej swobodną ekspresję plastyczną, doświadczenia poszukujące oraz „żywą matematykę”. Była również odpowiedzialna na przygotowanie i wydawanie gazetki szkolnej „Syrenka”. Ta forma zajęć okazała się bardzo cenna i stanowiła naturalny środek do realizacji celów kształcenia, szczególnie w zakresie nauczania języka ojczystego.

Zacząła korespondować z Paulette Quarante, nauczycielką z Marsylii stosującą na co dzień koncepcję C. Freineta. Dzieci przesyłały swoim kolegom z Francji gazetkę szkolną „Syrenka”. W niedługim czasie okazało się, że korespondencja międzyszkolna, swobodna ekspresja słowna w nauczaniu mają cenne walory terapeutyczno – poznawcze. Stają się ważnym środkiem wychowawczo-kształcącym i przyczyniają się do sprawniejszej realizacji programu nauczania, a także wyzwalają u uczniów twórczą aktywność, samodzielność i pozytywną motywację do uczenia się.

Pozytywne efekty tej formy pracy z uczniami, zainspirowały Władysławę Błachowicz do jej upowszechniania, najpierw na terenie Otwocka, a później na terenie całej Polski. Były to lekcje otwarte, prelekcje, publikacje w prasie pedagogicznej, wystąpienia telewizyjne, odczyty pedagogiczne itp. Aktywnie współpracowała z Zespołem Animatorów Pedagogiki Celestyna Freineta, który działał przy Instytucie Badań Pedagogicznych w Warszawie. Brała też udział w kontaktach międzynarodowych - w 1966 uczestniczyła w kongresie w Perpignan, a w 1978 w wizycie studyjnej w Baden, w Szwajcarii.

W 1990 roku przeszła na emeryturę, ale jeszcze do roku 1995 pracowała w tej samej szkole w niepełnym wymiarze godzin nauczania i w dalszym ciągu brała udział w przedsięwzięciach na rzecz upowszechniania swego dorobku pedagogicznego w zakresie stosowania pedagogiki C. Freineta. Do 2000 roku wspierała polski ruch freinetowski, tłumacząc z języka francuskiego interesujące artykuły dotyczące praktykowania pedagogiki Celestyna i Elizy Freinet.